

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Negativa statuitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

ARTICULUS II.

An per absolutam potentiam possit clarè videri Divina essentia sine lumine gloria?

SUMMARI A.

1. E doctrina S. Doctoris eruitur implicancia visionis sine lumine gloria.
2. Prima implicancia ex parte intellectus.
3. Secunda ex parte actus.
4. Tertia ex parte essentia.
5. Non potest divina essentia supplere defectum luminis.
6. Sententia de concursu extrinsecus.
7. Impugnatur concursus extrinsecus.
8. Responso de potentia obedientiali proxime activa.
9. Ostenditur adversari doctrine S. Doctoris.
10. Varia absurda eidem impinguntur.
11. Objectio de infinito DEI dominio.
12. Nihil derogatur Divino dominio, cum non uti potest creaturis ad effectus implicatorios.
13. Intellectus nihilominus active insuit.
14. Auctoritas S. Doctoris non favet adversariis.
15. Lumen gloria est in genere habitus.
16. Præstantia cedit soli gratia sanctificantis.
17. Non est formaliter ipsa unio Divina essentia cum intellectu Beati.
18. Lumen gloria intellectui necessarium etiam ad recipiendam visionem.

§. I.

Negativa statuitur.

1. Affirmativam tuentur Suarez l. 2. de Div. Attrib. c. 16. Molina, Vasquez, Amicus. disp. 9. sc. 12. Ylamb. disp. 3. a. 6.
2. Negativam tenent discipuli S. Thomæ, Salmantic. Philip. à S. Trinitate. Jo. à S. Th. Gonet, Labat, Godoyus, &c.

CONCLUSIO. Nec per absolutam DEI potentiam fieri potest, ut intellectus creatus absque lumine gloria vel transeuntur, vel permanenter communicato DEVM videat. ita Thomistæ deducunt ex S. Doct. cit. 2. 2. q. 175. a. 3. ad 2. ubi ex eo, quod intellectus creatus non nisi per lumen gloria DEVM videre possit, infert, etiam S. Paulo in rapto Divinam essentiam videnti, communicatum fuisse lumen gloria per modum passionis transeuntis: quæ illatio nullius esset roboris, si de ordinaria tantum potentia S. Thomas loqueretur. Diceretur enim S. Paulo extraordinario tantum privilegio divinam essentiam vidisse, idèque ordinario luminis auxilio non eguisse.

2. Probatum quoque triplici fundamento Thomistico, & ostensione implicancia. Primò ex parte intellectus. Implicat causam prius esse constitutam in actu secundo, quam primo operandi, & prius operari, quam possit operari; sed intellectus viribus naturæ relictus est impotens ad videndam Divinam essentiam, neque in actu primo visionis constitutus, ergo.

Confirmatur. Impossibile est, ut intellectus eliciat supernaturalem assensum fidei, sine habitu fidei, vel auxilio intrinsecè recepto: ergo idem dicendum de actu visionis.

Secundò ex parte actus. Visio est actus vitalis vitalitate supernaturali: ergo petit ab intrinsecò procedere à principio proximo vitali supernaturali. Consequentia probatur. actus vitalis essentialiter petit procedere à principio proximo conjuncto & vitali; ergo actus vitalis supernaturalis essentialiter petit procedere à principio proximo vitæ supernaturalis. Sublimo: sed intellectus absque lumine gloria non est principium proximum vitæ supernaturale, cum sic non conveniat ipsi alia vitalitas intellectiva, quam quæ sit ordinis naturalis, (aliàs quoque connaturaliter possit videre DEVM) ergo impossibile est, ut ab intellectu destituito lumine gloria procedat actus visionis, qui est essentialiter actus vitæ intellectivæ supernaturalis.

Tertiò ex parte essentia Divina: implicat, ut 4 species intentionaliter sit unita potentia, & concurrat ad actum vitalem, quando potentia non habet proportionatum gradum vitæ, & dispositionem debitam ad ulum talis speciei. Unde exemplo supra insinuato, licet in oculo ponerentur species soni, non tamen essent ipsi intentionaliter unitæ, nec constituerent cum ipso principium auditivum. Et licet in intellectu ponantur species objectorum credibilium, non tamen cum ipso constituerent principium sufficiens ad eliciendum assensum fidei, nisi accederat habitus fidei, atqui sine lumine gloria intellectus non est elevatus ad gradum vitæ, & intellectualitatis supernaturalis. ergo.

Non potest proinde ullà ratione fieri, ut essentia Divina in beatifica visione suppleat defectum luminis. Quo enim modo suppleret? An quòd ipsa id officii præstaret ex parte potentia, quod præstat lumen gloria, quemadmodum in nostra sententia præstat officium speciei impressæ? sed hoc implicat; quia lumen gloria non aliter ad visionem concurrat, quam ut intrinseca virtus potentia, eandem per intrinsecam sui receptionem confortans & elevans ad sufficientem proportionem cum actu visionis, qui modus concurrenti DEO repugnat, quippe involvens rationem formæ intrinsecè receptibilis. Alius longè est concursus speciei, cujus munus non est, per intrinsecam sui receptionem (id enim speciebus creatis non nisi ex accidenti convenit) sed objectivam terminationem potentiam jam ex se intrinsecè proportionatam ultimò complere, & repræsentative perficere. Quod totum, ut ab omni imperfectione & potentialitate remotum, Divina essentia optimo jure convenit.

§. II.

Impugnatur concursus extrinsecus, & potentia obedientialis proxime activa.

Alius dicendi modus communis inter RR. qui potentiam obedientialem proxime activam, cuius